

2-5 van

Ára 40 fill.

Memória

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap • Szerkesztő: Magyar László

évf.

S
Z
E
G
E
D

1
9
2
8

N
O
V
E
M
B
E
R

3

MAGYAR HÉT

1928 NOVEMBER 3-11
MAGYAR ÁRÚVÁSÁROLY

Szeged, 1928 november 3 ~ I. évf. 2. sz.

Memória

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap ~ Szerkeszti: Magyar László

Előfizetési díj egy hónapra 1-60 pengő, negyedévre 4-60 pengő, fél évre 9- pengő, egész évre 18- pengő
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Oroszlán u. 4, III. em. 9. Telefon 18-12.

M e g j e l e n i k m i n d e n s z o m b a t i o n d é l u t á n

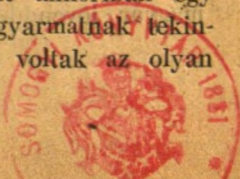
A Magyar Hét.

Elmondotta **Tonelli Sándor** a Városi Színház szombati előadása előtt.

A program azt mondta, hogy a Magyar Hét jelentőségét fogom önök előtt ismertetni. Megnyugtathatom önöket, hogy a program tévedett. A Magyar Hét jelentőségét önök mindannyian nagyon jól ismerik és tiszteltettség volna Szeged város közönségével szemben, ha erről a helyről akarnám megismélelni azt, amit újságok, plakátok és egyéb nyomtatványok már hetek óta szüntelenül harsognak a fülébe.

Epen azért én nem azt mondom el, hogy mi a Magyar Hét, hanem az utolsó napok tapasztalatai alapján egyszerűen megállapítom, hogy Szeged közönsége felfogva a magyar iparpártolásnak nagy közgazdasági és nemzeti fontosságát és teljesíteni fogja kötelességét nemcsak a következő héten, hanem állandóan is. Ahol csak lehet keresni és vásárolni fogja a magyar föld és a magyar ipar termékeit, hogy ezzel kenyeret adjon a magyar kéznek, maga pedig segítsen megteremteni, egy új, gazdaságilag és politikailag erős Nagy-Magyarországot.

A Magyar Hét helyett én arról a kis darabról akarok beszélni, amelyet ma este mutat be a szegedi színház önöknek. Ez a darab a múlt század negyvenes éveiben íródott és vígjáték formájában a nyolcvan esztendő előtti nemzeti küzdelmek hangulatát idézi fel. Volt itt akkoriban egy Magyarország, amelyet nyugati szomszédja egyszerűen gyarmatnak tekintett, és volt itt egy Magyarország, ahol nagyon sokan voltak az olyan

kishitűek, akik nem hitték abban, hogy ez az ország meg tudja élni a maga emberségéből, hogy ipart tudna teremteni.

Ennek a kishitűségnek a legyőzésére, a nemzet felrázására született meg a *Védegylet*, amely ugyanazt a célt tűzte ki maga elé, mint a Magyar Hét. Bölcsőjénél a nemzet legjobbjai állottak, egy Kossuth, egy Batthyány, egy Károlyi és még sokan mások, akik azt tanították és hirdették, hogy egykaru óriás az a nemzet, amely a mezőgazdaság mellett nem tudja megteremteni közgazdaságának másik tényezőjét, a nemzeti ipart is. Ahogy akkoriban mondták, a »honi«-nak pártolása divattá vált és kötelességének tartotta mindenki, hogy ahol csak lehet, magyar iparcikkeket vásároljon.

Azaz hogy nem maradtak, akik nem tudtak a régi babona hatása alól szabadulni. Továbbra is különbnek tartották a Bécsi piperét, az angol posztót és a francia pezsgőt. Ezeket viszi az enyhe guny köntösében színpadra a negyvenes évek népszerű írója, Vahot Imre, aki szintén egyike volt azoknak a poétáknak, akik lelkesedéssel állottak a Védegylet gondolatának szolgálatába.

Mert a negyvenes évek iparpártolási mozgalma nem állott meg a gyárak kapujában, az üzletek aajtájában és a lapok közgazdasági rovatánál, hanem bevonult az irodalomba is. Az akkori poéták között, kezdve Petőfin, alig van egy is, aki rímes sorokba ne öntötte volna, amit a közgazdák és politikusok a vezércikkek koturnusában hangoztattak.

Ebben a kedvesen lelkes hangulatban született meg Vahot Imrének ez a kis darabja. Ne ütközzenek meg rajta, ha bevezetéskép és magam, akinek némi része van a színrehozatalában, mondom erről a helyről, hogy a darab naiv és nem nagyigényű. Előre elárulom, hogy a kiállítása nem lesz olyan fényes, mint volt a *Mersz-e Mary*, a meséje nem olyan izgató, mint *Hindu síremlék*, a cselekménye nem olyan gazdag, mint Shaw *Johannája*, amelyben az egész középkor torlódik össze néhány felvonásban. Nagyanyáink korának enyhe levendula-illata árad ki belőle, mikor wertheri hangok éltek az irodalomban, *bájdalu zenérnek* hívták a fülemülét, a *nyereség reményteljes hánylati számvetésének* a kamatszámítást és *ügyetemnek* a tőzsdét, minthogy ez az a hely, ahol a kereskedők ügyeik lebonyolítására összegyülekeznek.

Ennek a lelkes kornak a fiai nagyon becsületesek és őszinték voltak törekvéseikben. Nemcsak mondták, hanem hitték is, amit hirdettek. Ezért acélozódtak a lelkesedés tüzeiben azzá a nemzedékké, amely negyvennyolcban vérrel tett tanubizonyságot hite mellett és vetette el bukásában is egy jobb jövődő magvait. És azt hiszem, többet mondok mindennél, ha azt kérem: adassék meg nekünk is, hogy magyar munkával egy másik szebb, magyar jövődő alapjait rakhassuk le.

Végrehajtó árverezte el Papp Gábor lefoglalt festményeit

Az árverési hiénák 5–10 pengőt kínáltak a képekért

Szomorubb művésztragédia teljesedett be néhány nappal ezelőtt Szegeden. Apró adósságok fejében a hitelezők elárvereztették egy Szegeden élő, helyesebben itt *tengődő* igaz festőművész minden földi kincsét, a műtermében talált képeket, köztük azokat is, amelyeket évtizedek óta őrzött féltékenyen és nem vált volna meg tőlük semmi pénzért, mert szíve vérével festette őket.

Valami különös, fenyegető kérdőjei mered az ember elé, ha erre a képárverésre gondol: lehet-e közös emberi mértékkel mérni a művész, az alkotó, az istenáldotta tehetség hétköznapi dolgait, vonatkozna-e rájuk a magánjog rideg paragrafusai, amelyek vigyáznak arra, hogy egyik polgár jogtalanul ne gazdagodhasson a másik polgár rovására.

Papp Gábor, mert az ő tragédiája teljesedett be visszavonhatatlanul és megmáshíthatatlanul, bagatell összegekkel tartozott szabónak, vendéglősnek, fűszeresnek. (Házi urnak csak azért nem, mert a város a házi ura és az képet is elfogad házbérbe.) Valószínű, sőt kétségtelen, hogy

a szabó, a vendéglős, a fűszeres

nem tartozik a nábobok szűkkörű társaságához, valószínű, hogy nélkülözhetetlen szükségük volt azokra az összegekre, amelyekkel nekik Papp Gábor, a bohém szívű, megöregedett és *nagybeteg* festőművész tartozott és így érthető, ha mindent elkövettek, hogy megkapják jogos követelésüket. Őket nem illetheti szemrehányás, mert sok az adó, nagy a házbér, a konjunkturák pedig nem kedveznek sem az ipárnak, sem a kereskedelemnek. Arról szintén nem tehetnek, hogy ugyanezek a konjunkturák a fetészetnek sem kedveznek, Szegeden még kevésbé, mint másutt.

Ők Papp Gáborban nem láthattak mást, mint az adóst és

képeit nem nézheték másnak, mint lefoglalható és elárverezhető zálogtárgynak.

Nem is nézték másnak.

Az eljárás szabályszerű volt.

A végrehajtó a hitelezők ügyvédjével egy szép napon megjelent Papp Gábor műtermében, a Zsótér-ház második emeletén, leszedte a falakról az ott talált festményeket, egy értékes művészlet minden megmaradt alkotását és emlékét, számszerű huszonegy darabot és elszállította az egyik szegedi szállító-cég raktárába.

Nem sokkal ezután megtartották itt a képárverést, amelyen természetesen megjelentek a hiénák és *egy-egy képert, amelynek értékét talán nem is lehet pénzzel kifejezni*, mert hiszen valamennyi kép egy-egy darab volt a művész életéből,

öt-tíz pengőket kínáltak.

Az árverésen megjelentek a hitelezők is, megszólalt a szívük a hiénamerénylet látára és fölverték a képek árát ötven—száz—százötven pengőre. Ilyen árakon kelt el mind a huszonegy kép.

Papp Gábor műterme azóta lélektelenül, üresen szomorkodik a vakolatlan Zsótér-ház második emeletén és az üres, kopár falak dideregve kérdik:

— Miért nem vásárolták meg ezeket a képeket itt, a műteremben, közvetlenül Papp Gábortól a hitelezők. Vagy miért nem talált megoldást erre az olyan egyszerű problémára a város, amelynek anynyi szépségét örökítik meg Papp Gábor elkótyavetyélt vásznai?

„Kószó és Tömörkény Pisták laktársak, szabaduszók és szobatornászok boldog ujévet kívánnak“

A szegedi újságírók esütörtökön, Mindenszentek napján avatták fel kegyeletes ünnepség keretében *Tömörkény István* temetői emlékművét, amely a szegedi föld és nép nagy poétájának halála után tizenkét évvel készült el. A kegyeletes ünnepségen megjelentek *Tömörkény* egykori barátai, fegyvertársai, a híres-neves «császári és királyi köztársaság» megmaradt veteránjai, köztük *Kószó István* ny. államtitkár is, akít a legmelegebb, a legbensőségesebb barátság fűzött az elhunyt íróhoz.

Amikor *Tömörkény* a boszniai hadjáratból — vagy, amint ő mondogatta — *Spangolviaszkországból* — hazajött, Szegeden csak nehezen tudott elhelyezkedni. Végül is gyógyszerész-oklevélnek segítségével patikusnak jelentkezett és az egyik belvárosi gyógyszerész havi hatvan forint fizetést kínált neki. A régi *Szegedi Napló* akkori felelős szerkesztője, *Kulinyi Zsigmond* nagyon szerette volna, ha a laptulajdonos *Bába Sándor* felfogadja a *Napló* munkatársának. *Bába* azonban havi ötven forintnál többet nem akart fizetni *Tömörkénynek*. *Kulinyi* úgy oldotta meg a kérdést, hogy összeismertette *Tömörkényt* *Kószó Istvánnal*, aki akkor volt kezdő ügyvéd, legényember és a *Pusztaszeri-ucca 7. szám* alatt volt garzonlakása. Kőze volt az újságíráshoz is, különösen a *Naplóhoz*, amelyben gyakran jelentek meg politikai és közgazdasági cikkei.

Mindketten vigkedélyű, bohémlelkű fiatalemberek voltak, hamar összeharátkoztak és *Tömörkény 1891-ben beköltözött Kószó garzonlakásába, lakótársnak*. Két évig laktak együtt és így *Tömörkény* lakáskérdése közmegnyugvásra, megoldódott. Ettől kezdve elválaszthatatlanok lettek *Tömörkény*, mint író, igen nagy hasznát vette *Kószónak*, aki típusa volt az alföldi nagyarnak és nem egy *Tömörkény*-figurához volt nagyszerű modell.

Együttlakásukhoz nagyon sok kedves társadalmi tréfa emléke fűződik. A közös lakásban vigkedélyű társaság toborzódott össze, *Lipcsy* *Ádám*, *Gárdonyi Géza*, *Móricz Pál*, *Békffy*

Antal és több budapesti kapa-kaszakerülő volt szinte mindennapos a *Pisták* tanyáján.

Kószó Istvánnak már abban az időben is megvolt az a szokása, hogy szerette a tréfás nyomtatványokat. (A nyomtatványtréfákat különben államtitkár korában is kultiválta és valahányszor hazajött Szegedre, látogatóba, mindenkinek, aki üdvözölte és hogyléte, vagy a politikai élet újdonságai iránt érdeklődött nála, egy nyomtatott cédulát nyújtott át, amelyben felelet volt minden föltehető kérdésre ilyenformán: *Köszönöm a szives érdeklődést, jól érzem magam, tegnap érkeztem, holnap utazom, a politikában semmi ujság.*)

Ötletes módját találta ki annak, hogy miként kerülheti el az ujévi üdvözlések esetleges elmaradásából származható kellemetlenségeket. Ekvözben előre megcímizte a névjegyborítékokat, minden régi és új ismerőse számára abban a sorrendben, ahogyan eszébe jutottak. A megcímzett borítékokat íróasztalán gyűjtötte össze és ujév első napja előtt belerakta a névkártyákat, bélyeget ragasztott rájuk és így nem igen maradhatott ki egy ismerős neve sem a listából. Az együttlakás egyik ujesztendeje előtt *Kószó* szokása szerint kinyomatta az ujévi kártyákat és gyanútlanul ment velük haza, hogy elintézte ezt a társadalmi kötelezettséget. A megcímzett borítékokat azonban sehosem találta. Kétségbeesetten kezdett a friss borítékok emlékezetből való megcímzéséhez, de a munka igen nehezen ment, mert szörnyen nagy volt az ismeretség. Javában dolgozott, amikor hazaérkezett *Tömörkény István* és melegen érdeklődik a lázas munka tárgya iránt, majd cinikusan kijelentette:

— *Kevés értékű jókívánság az, amit írással kell bizonyítani. En bizony nem küldök névkártyát senkinek.*

A két *Pista* között elvi jelentőségű vita indult meg a fontos kérdés fölött, majd a vita hevében, amikor már-már kifogytak a felek az argumentumokból, elővesz *Tömörkény* egy

marék névjegyet a zsebéből és Kószó asztalára dobja.

Kószó István kíváncsian olvasta el a névkártyák furcsa szövegét:

*KÓSZÓ és TÖMÖRKÉNY PISTÁK
laktársak, szabaduszók és szobatornászok
boldog újévet kívánnak.*

— Hát ne dühöngj pajtás, meg akartalak

kimélni a munkától. A te megcímzett borítékjaidban én már elküldtem ezeket a névjegyeket. Kószó kétségbeesve gondolt arra, hogy ezek a névjegyek milyen súlyos társadalmi kellemetlenségeknek lehetnek majd az okozói, de aztán csak megbékült Tömörkénnyel, amikor látta, hogy senki sem sértődött meg. A címzettek ismerve a Pisták tréfacsinaló, aranyos jó kedvét, jót nevettek a furcsa névkártyák szövegén.

Móra Ferenc szőregi ásatásai.

Egyre nagyobb feltűnést keltenek azok a régészeti leletek, amelyeket Móra Ferenc, a szegedi múzeum igazgatója tár föl a Szeged-környéki talajból. A nagyszéksői aranylelet és a pitvarosi temető hire annakidején már bejárta az

egész világot és felkeltette a régészek érdeklődését Móra ásatásai iránt. Móra legujabb felfedezése, a *szőregi őstemető*, jelentőségével az eddigi ásatásokat is tulszárnyalja. Szőregen Móra egy négyezer évesre becsült bronzkori

temető nyomára bukkant és már eddig is számos sirt tárt föl, amelyekből zsuroritott csontvázak, ritka kőedények és bronzékszerek kerültek napvilágra. A szőregi temető föltárása hosszu ideig eltart, mert a jelek szerint igen nagy területen húzódik el. Képünk Szőregen,

a Sziv ucca egyik házának kertjében készült, amint Móra Ferenc (a baloldali álló alak) irányítja az ásatást, amelynek nézőközönsége — balról jobbra — Szász Ernőné, Vészitsné, Móra Panka, Pongrátz Albertné és Móra Ferencné.

Nemzeti Hitelintézet rt. szegedi fiókja fa- és széntelepén

Kossuth Lajos sugárut 37. szám. — Telefon 16—91.

l-a Widenstein-segeni porosz köszén . . . P 6-60
l-a Pécsi 7000 ca'. tojás boulette 5-20
l-a Nádusfalusi darabos köszén 3-70
l-a Hindenburg porosz diókoksz 7-90

l-a dorngmentes II. éves bükkhasáb tűzifa P 3-50
l-a " " " tuskózott " " 3-50
l-a " " " aprított " " 4-10
l-a dorngmentes II. é. bükkhasáb tűzifa " " 3-20

Szegedi öskert

IRJA: JUHÁSZ GYULA.

2. Szöri.

*S ki gyűlölt minden gyűlöletet
s minden szeretetet szeretett,
nem élhet, aminek született,
mert ölni kell neki, ölni.*

A békevágy nagy magyar költőjének verssorait mormolom egy jeltelen és igénytelen hant előtt, amely a novemberi napfény vérvörös aranyában fürdik. Egy fiatal katonáról írta Babits Mihály ezt a gyönyörű verset, a halál legdusabb aratásának esztendejében és egy fiatal katonára sirjánál busulok én most. Dr. Szöri József hadnagy pihen itt, távol a hősök sírjaitól, amelyek mind mécses és koszorút kaptak, holott Szöri a hősök hőse volt, aki egy heroikus élet vergődései és alkotásai után egészen ifjan, 1914 szörnyű öszén esett el a becsület kárpáti mezején. Virágos és pántlikás katonavonat vitte dalolva és robozva a halálba. Alig vagonirozták ki Uzsoknál a fiatal hadnagyot, egy orosz golyó találta és rettenetes sebekben kintlódva pusztult el benne a magyar élet és művészet egyik legszebb és legigazabb reménysége.

*Szívet eserélt, aranyat vasért,
oly kincse volt, ami többet ért,
múze e föld aranya talmi:
arany szíve, arany mosolya —
mind értünk ingyen adta oda
s győzünk-e, meg se tudja soha,
mert halni kell neki, halni.*

Ifju szép özvegye szíve alatt hordozta magzatát és sokáig nem is tudta, hogy férje, a férfiak remeke, a nefelejesszemű hadnagy már az anyaföld ölében álmódik

felőle tovább. Szöri József, a festő és rajzoló, a művészeknek abból a ritka fajtájából való volt, akik szentségnek tartják a hivatásukat, akik mélységes komolysággal, egész lélekkel készülnek pályájukra. Kristályos öntudatu művész volt Szöri, aki sokat és erősen töprengett és vívódott, aki állandóan harcban állott önmagával, aki a tudatosság és ösztönösség harmóniáját kereste. Ez a szegedi fiú, aki végigjárta a nyugati kultúra mindenféle stációját és végigszenvedte a modern szellem mindenféle kálváriáját, évekig hallgatott és tusázott magában, a polgári kötelesség és a művészi küldetés nagy harcában már-már győzedelmeskedett, amikor

*Véres, szörnyű lakodalomba
Részegen indult a Gondolat,
Az Ember büszke legénye:*

és a háboru első szele örökre elsodorta.

Szöri a béke utolsó éveiben az ifjú Magyarország ígéretes hirdetői és küzdői sorában az elsők között vitézkedett Szegeden, a por és közöny klasszikus földjén.

Mindig a szegény, az elnyomott dolgozók érdekében. Mindig a haladás nevében. A munkáskultúra magvetője volt. A robot után összegyűjtötte a robotosokat és beszélt nekik a szépség és igazság megváltó erejéről. Zolát éppen olyan szeretettel és megértéssel mutatta föl nekik, mint Tömörkényt. Ady Endrének ő volt első méltó ismertetője városunkban. Ábrároló művészete is elsősorban a nyomor és a szenvedés felé fordult. A kis embe-

rek nagy dolgait örökitették meg rendkívüli eredetiséggel és megragadó erővel Szőri József rajzai és képei.

A nyárspolgári ostobaságnak és gonosz-ságnak, a kizsákmányoló képmutatásnak megrendítő karrikaturáit alkotta. A guny és részvét vezette biztos és bátor kezét. Ugy indult, mint a magyar Daumier. Egész egyéniségében, törekvéseiben és vergődéseiben rokonságot tartott kedves írójának, Zolának egyik hőseivel, a feledhe-

tetlen Claude Lantierrel a *L'oeuvreben*. Korai tragikus elmulása egyik legnagyobb háborus veszteségünk. Emléke elevenen él minden jó és igaz szívében, aki ismerte és szerette őt, a legszeretetre méltóbb embert és művészt.

Nefelejcskék szemének búcsuzó tekintete elkísér engem is és biztat, emel, vigasztal, ha az igazság nagy háborujában egy percre csüggedés fog el.

Muzsika

Rovatvezető: **Dr. Baronyi János.**

Szeged zenei életének fejlődési lehetőségei.

Szeged kulturális, szellemi életének *láz-mérője* az elmúlt tíz év alatt *bizonyos* emelkedő tendenciát mutat. Ha azonban Szeged zenei életének pulzusára tapintunk, úgy, sajnos, ennek üteme, tempója, nem az egészséges lüktetést adja, kihagyással. Sürgős segítségre, orvosságra, injekciókra van szükség.

Mi az oka annak, hogy a szegedi zenei élet minden lehetősége csak néhány hivatalos muzsikusként és néhány zenebarát fellelkesüléséből áll, amely legtöbbször az anyagi támogatás hiányában előbb-utóbb kialszik. A *zeneművészet Szegeden csak mostoha gyermek*, éheznek, rongyos ruhában jár, mert akik segíthetnének rajta, a hivatalos tényezők, elfordítják fejüket, nem érdekli őket, nincs meg a komoly zene iránti szeretet érzése sem bennük.

Pedig ha körülnézünk egy kicsit a nagyvilágban, azt tapasztalhatjuk, hogy bizony ennek az agyontiport, szegény országnak egyik legnagyobb ereje, kulturfőlényét dokumentáló büszkesége a *zeneművésze*té.

A magyar teremtő zseni, a magyar előadóművészek ma külföldön világnárákat

jelentenek. Állítom, hogy külföldön sok helyen

nem a diplomáciánk, hanem a zeneművészetünk révén vesznek tudomást létezésünkről.

Ez a muzsika pedig nem lebecsülendő eszköz, mert ebben a szívek szólnak a szívekhez, amelyből a szeretet, megbecsülés melegsége árad felénk és bizony erre a szeretetre, megbecsülésre ma különösen nagy-nagy szükségünk van.

Mindezekből kitűnik, hogy mennyire fontos az Alföld elhanyagolt zenei életének *intézményes* kifejllesztése. A zenének, mint nevelő eszköznek, eredményességéről felesleges fejtegetésekbe bocsájtkozni. Zenevel komolyan foglalkozni, azt művelni, szeretni, annyit jelent, mint különb emberré válni! Az ifjúságba tervszerűen kell a komoly zene iránti szeretetet belenevelni. Tervszerűsége itt a magyar ifjúságnak a praktikus életre való zenei előkészítését, kiművelését értem, a zenei tehetségeknek kiemelését, mert a zene, mint pálya is biztos megélhetést nyújt.

Tehát a város hatósága által támogatott, intézményes, tervszerű zenei nevelésre van szükség! Nem tűzoltó gyermekzenekarra.

Valamely város zenei műveltségének egyik fokmérője, a kamarazene ápolása. Ha erről az ápolásról a szegedi családok körében statisztikát készítenénk, hát bizony szomorú eredmény mutatkozna. Ez természetesen szoros kapcsolatban van a zenei neveléssel, amire alkalomadtán visszatérünk.

Ha a város hangversenyéletét vizsgáljuk, úgy ezen a téren is nagyon sok visszasságot tapasztalhatunk.

A városnak nincs hangversenyterme, nincs hangversenyzongorája.

A hangversenyeket az egyik szálló, illetve mozi termében tartják meg.

A helyzet az, hogy Szegeden egy hangverseny rendezési költsége annyi, mint Budapesten. (Bizonyos adók még nagyobbak is nálunk.)

Miért nem kap a magyar zeneművészet, a zenetudomány is megfelelő hajlékot az épülő paloták sorában?

A hangverseny közönsége! Itt csak nagyon kis számról beszélhetünk. Ez a kis szám lehetőleg minden hangversenyen jelen van. (Előfordul ugyan többször, hogy ez is elmarad. *Bartók Bélánk* egy pár évvel ezelőtt tartott hangversenyén 25-en szűgyenkeztek.)

A mi hangversenyközönségünk nagyobb részét, még nem az előadott művek érdeklik, hanem többnyire a művész nevelésére vonzza.

Tíz éve már, hogy a szegedi filharmonikus egyesület működik. Az egyesület nagyszerű kulturmunkásságáról csak a legnagyobb elismeréssel nyilatkozhatunk. Ma már azonban olyan időponthoz érkeztünk el, hogy ez az egyesület jelenlegi formájában, összetételében nem feltehetőleg meg mindenben.

Feltétlenül szükséges a városi zenekar mielőbbi megszervezése és felállítása.

Olyan zenekarra van tehát szükség, amely *kizárólag* csak a város zenekulturáját szolgálja, minden *mellékszempontok* nélkül.

A közönség zenei nevelése szempontjából is fontos, minél több és a közönség szélesebb rétegeiből is könnyen hozzáférhető népszerű zenekari hangversenyek rendezése. Az opera-kulturának fejlesztése is szorosan összefügg a városi zenekar létesítésével.

A városi színház az operaelőadásokra fekteti a *legkevesebb* súlyt. Ezzel csak úgy mellékesen foglalkoznak, hogy hát — opera is legyen. Pedig ne felejtjük el, a városi kezelésben levő színház közpénzekkel dolgozik, tehát itt *nem az üzleti szempontoknak, hanem a legnemesebb intencióknak* kell érvényesülniök; tehát nem a közönséghez *leszállni*, hanem a *lehetőséghez képest a legjobb* operaelőadásokkal a közönséget *felemelni* és izlésének fejlesztésére kell törekedni.

Akkor majd az operaelőadásokból is jó — üzlet lesz!

Szeged zenei életének egészséges és eredményes fejlődéséhez tehát feltétlenül szükség van a tervszerű zenei nevelésre, ezzel kapcsolatban a zenepalota felépítésére és a városi zenekar felállítására.

Baranyi János dr.

Szemüveg különlegességek!

**Színházi
látcsövek**

**Fotó-
cikkek**

LIEBMANN látszerésznél
Szeged, Kelemen ucca Ha-Ha mellett.

Játékszin

Színművészet és örökkévalóság.

Irta: R. Étsy Emilia.

Mikor zajos sikerű, színházi esték után kialusznak a rivalda fényes lámpái, a darabon és a színészi produkciókon lelkesülő közönség távozik, mi lesz akkor a színész teljesítményével, művészi ábrázolásával? Elmulik-e és eltűnik-e, ha a fűgöny lehullott, mint a rivalda lámpáinak kioltott fénye? Nem él-e többé, ha a színész lemosta arcáról a festéket és levette csillogó jelmezét? Nem él-e és marad-e meg tovább, tűnő színházi estéken, tapsokon, sikereken, színpadon túl? Nem kilép-e a színház falai közül az életbe és válik-e annak részévé?

Az igazi művészet mindig az élet bő forrásából merítette azokat az erőket, melyekkel ellenállhatott az időnek. Első tekintetre úgy látszik, hogy a színész teljesítménye nem élheti túl szavait, gesztusait és véget ér, ha lehull a kortina. De akkor a színművészet nem is lehet igazi művészet. A színésznek egyetlen kifejezési eszköze, a szó és mozdulat nem bír az anyag maradandóságával. El kell tehát tűnnie a színész teljesítményének, ha ajkait lezárja?

Az író papírra veti, a szobrász agyagba gyurja, a festő vászonra vetíti művészetét. Anyagba, amely maradandó, nem, mint a szó és a mozdulat. Csak a színész lenne megfosztva attól a lehetőségtől, hogy művészetének fennmaradását halála után is biztosítsa? Vagy a művészet csak a matéria eszköze lenne, kötve ahhoz, annak alárendelve? Nem. Éppen fordítva van. A művészet, az igazi művészet független mindentől. Az anyag csak eszköze, csak szolgálja és nem biztosítéka fenn-

maradásának. Az anyag magában halott, értéktelen s maradandóvá csak a belélelt művészet teszi.

Szomorú volna és fájdalmas, ha a színész ábrázoló művészete elválaszthatatlanul hozzákapcsolódna a színész életéhez és annak halálával elmulna.

Az igazán nagy színészi teljesítmények elválnak a színésztől, önmagukban élnek tovább, mint a maradandó, művészi pro-

R. Étsy Emilia.

duktumok. Valahogyan úgy, ahogyan azt Pirandello elgondolásában, a »Hat szerep keres egy szerzőt« című darabban látjuk, ahol a szerepek külön életet élnek, amint kiszakadtak az író agyából. Az nem rendelkezik többé velük, elindultak és saját, külön utjukat futják. A színészi teljesítmény maradandósága is csak úgy lehetséges, ha a színész önálló életet tud adni emberábrázolásainak. Az az ember, akit a színész a színpadon megteremtett, ha igazi ábrázoló művészet hozta létre, többé nem függ a színésztől. Elválik tőle, él, saját ereje és összetevői szerint. Egy Henry Irving, Kainz, Guitry, Ivánfi, Ujházi, Sarah Bernhard, Duse, Jászai, Plaha remekbe öntött alakjai halálukon túl is élnek és nemzedékről-nemzedékre szállnak, mint az egész emberiség közös, művészi örökségei. Shylock, III. Richard, Krampton mester, Cleopatra, Lady Mackbeth, Nóra, Tenger asszonya ércnél maradandóbb alakjai ma is élnek.

A színész, ha ábrázolása igazi művészet, nem kifejező eszköze az írónak, a

megírt szerepnek, hanem alkotója, újrateemtője. A halott, merev szavakba vért és életet visz, érző, gondolkodó, lelkes emberré teremti. Az igazi színészet tehát alkotó művészet.

Hogyan kelti életre a színész ábrázolásában az embert? Az igazi művész nem megtanulja a szerepeket, hanem átéli azokat. Magában hordja, heteken keresztül formálja, benne él, osztozik sorsában, fájdalomában, vele sir és örül, míg énjében csodálatos egységgé teljesül az ábrázolandó ember alakja, a mindig igaz, örök emberivé. Így fonódik harmonikus egésszé a színész énje az életre keltett emberrel. Meglátni az emberben az igaz és örök emberit, meglátni változó gunyák és álarcok alatt az élet igaz és örök arcát: ez minden művész feladata, ha maradandót akar alkotni. És ez kell, hogy legyen a színművészé is, ha művészetével, tűnő színházi esték muló sikerei közül fel akar törni a maradandóságba... az örökkévalóság elérhetetlen magasságban lebegő horizontja felé.

Ünnepnapja volt a szegedi játékszinnek a Johanna premierje.

Kedden este békebeli ünnepe volt a szegedi játékszinnek. A nézőteret estélyi ruhás hölgyek és urak töltötték meg zsufolásig, a színpadon pedig ünnepi keretben próza ment, Bernard Shaw darabja, a Johanna. A színház ezzel az előadással bebizonyította, hogy nem ütközik leküzdhetetlen nehézségekbe a próza kultiválása,

A közönség pedig megcáfolta azt a mesterségesen elkerjesztett balonát, mintha a szegedi közönségnek nem lenne érzéke a próza iránt.

A szegedi színházban hosszú évek óta a próza nagyon háttérbe szorult. Az üzleti érdek — amely nem a tömegizlés fejlesztésében,

hanem a tömegizlés konjunkturájának kényelmes kihasználásában kereste számításait — a prózát a *hamupipőke szerepére kárhozatta*. A keddi premier bizonyosságot tett arról, hogy a prózának van lelkes, hívő közönsége Szegeden és ha megfoglyatkozott is ennek a közönségnek a száma, *van lehetőség a próza népszerűsítésére*. Csak ezen az uton kell tovább is haladni, okossággal, ügyes diplomáciával ismét nevelhet a prózának a színház állandó közönséget. Mert a színház kulturhivatása nem a könnyű fajsúlyu, értelmetlen és céltalan látványosságok gyöngye reprodukálásában merül ki, a színháznak

a magyar színháznak multjában

**gyökerező erkölcsi kötelessége,
hogy a műveltséget terjessze,
az irodalmat istápolja.**

A Johanna előadására sokáig készült a színház. A darab rendezője, Hont Ferenc főkeletes munkát végzett és a szerep-

lők szinte kivétel nélkül kifogástalanul megállták a helyüket. *Peéry Piri* játéka lepte meg legjobban a közönséget. Egy csapásra meghódított mindenkit, mert hangja, játéka a szegedi játékszin régi, híres, felejthetetlen nagyságainak emlékét elevenítette meg. Szívvel, lélekkel érezte

Peéry Piri, a Városi Színház tagja.

át nagy, nehéz szerepének minden egyes nűanszát.

Befutott.

Mindenki a legteljesebb elismerés hangján emlékezik meg gyönyörű alakításáról. *Vágó Artur* Robert de Baudricourt várkapitány szerepében új oldalát mutatta meg széles skálája művészetének. *Páger Antal* a dauphinet alakította sikerült egyéni

felfogásban. *Földényi László* is tehetségének legjavát vitte a beauvais-i püspök szerepébe, volt néhány mondata, néhány finom, méltóságteljes gesztusa, amely emlékezetessé teszi játékát. *Veszely Pál* is dicséretet érdemel, de megérdemlik a dicséretet kivétel nélkül valamennyien, mert szorgalmasan, komolyan, szívvel-lélekkel készültek föl erre a nevezetes bemutatóra.

Darabírók rohamra a szab. kir. Városi Színház ellen.

I.

A vicclapok annyira lejáratták a titkos drámairók figuráját, hogy sokan már kételkednek: vajjon egyáltalán léteznek-e ilyenek. Hát igen vannak. Sőt. Sokan van-

nak. Szeged különösen jó talaj, a szegedi humusz ontja a zsenit és az esseni jómárkájú acéltollal felszerelve, kerek felvonásokkal, hatásos jelenetekkel rohamra indul a világhírért. Eddig nem kevesebb,

mint 20 darabot nyújtottak be a színházhoz elolvasás végett. Legtöbbje dráma, háromtól egészen öt felvonásig. (Az ötfelvonásos nagyon súlyos eset!) És hogy kik irnak?... Ez külön fejezetbe tartozik.

II.

Ir az, aki még soha sem irt. Az is ir, aki már harminc éve csak ir. Komoly családapák és könnyelmű hölgyek (két-szeresen könnyelműek!) Öregek. Fiatalok. Társaságbeliek és be nem fogadottak. Ház-tartásbeliek. Az is, aki tudja, mi az irodalom. De az is, aki még alig hallott róla. Állami hivatalnokok, könyvügynökök, gyárosok. Szántó-vetők. Iparosok. Traktorkezelők, konvenciócs eselédék. Fináncok, hajduk, halothuszárok. Huszárok. Halottak. Mindenki ir. Csak a hivatásos író nem ir. Az író nem ér rá írni, mert irodában görnyed, havat hány: kenyérért verekszik.

III.

A titkos drámairóknak többféle fajtát lehet megkülönböztetni. Ime a két domináló csoport.

Első: a dühöngő. Ez lehetőleg kőcsöshaju és hetenkint megir egy ötfelvonásos történelmi tragédiát Rákóczi korából. Ez akt a papírra ír tintaceruzával és azt a két-három szót, hogy »Első felvonás«, »1. jelenet« lehetőleg kalligrafikus írással dédelgeti oda. Ettől nem lehet megszabadulni. Rád les a kávéházban, éjjelenként lidércnyomás alakjában meglátogat és ha nem hallgatod meg, akkor ir a vidéki színiigazgatókról olyan háromfelvonásos szatíráját, hogy sirva kérsz bocsánatot. De már — persze — akkor késő.

Második: a kedveskedő. Ez rendszerint nő. Megírta Zrínyi Ilona életét öt felvonásban, tíz képben, helyenként fél órás monológokkal, gyorsítva a menetet. (Shakespeare!) Papír: legfinomabb miniszter, kila-tintával sűrűn teleírva, chypre-vel befajva. Na, csak egészen gyöngén, hadd lássák, milyen könnyed a stílus. És még

számtalan típus. De ismét egy fejezet: mit irnak, kiről irnak.

IV.

Ilyeneket irnak:

Irma (ábrándosan): Óh, duhaj lányságom! Ma ismét stagnálni fogsz...

Jenő (mély torokhangon): Sajnos, Ir mácska...

Ez a párbeszéd negyedórán keresztül szikrázik, végül egymás nyakába borulnak, a jószívű szerző instrukciója szerint.

Ezt a kiragadott párbeszédet egy igen köztisztelőben álló ur írta.

Irnak a mai politikai helyzetről ötfelvonást, a családi élet négy urat foglalkoztat tizenkét felvonással. Öt darab történelmi alakokat provokál. Irnak Zeppelinről, filmsztárokról, a társadalom rákfenéjéről, a vergődő asszonyi lélekről, mint olyanról...

És így tovább, tovább. A kézirat gyűl az igazgatói szobában. A szekrény, íróasztal tele. A könyvtár zsufolva. A lépcsőházban nem lehet tőle mozogni. Már a kiskapunál van, kifut az uccára, de még van belőle. Elönti az uccát, fehérlik tőle a járda és ordít a kézirat.

Eget kér...

Klamár Gyula.

Különbőség.

Arról folyik a szó a színészek között, hogy milyen pályára kellett volna lépni. Sorra veszik a kereskedelmi, ipari pályákat, a mérnöki és ügyvédi foglalkozást. Az utóbbi egyiknek sem tetszik. (A zsebekben felszólítások és fizetési meghagyások lapultak. (Biharj Sándor azt mondja, hogy ha még egyszer megszületne, orvos lenne. Mire Páger Tóni nyomban rávágja:

— Ugyan, akkor inkább vakondnak szüless.
— ?

— Persze. Orvos és vakond egyre megy. Mind a kettő a sötétben tapogatózik és az eredmény egy — hant.

Őszi napfürdő a játékszin kiskapuja előtt.

Az alsó sor balról jobbra: Zombori Maca, Magyarits Flóra, Páger Antal és Szórád Ferenc, a felsősor: vitéz Végh Kálmán, Szakáts Zoltán, Sziklay Jenő, Bihari Sándor és Oláh Ferenc.

A Városi Színház műsora a Magyar Héten.

Szombat délután: **Éljen a honi!** és **Borcsa Amerikában.**

Szombat este: **Éljen a honi!** és **Királyfogás.** (Bevezető előadást tart dr. Tonelli Sándor.)

Hétfőn és kedden: **Királyfogás.**

Szerdán és csütörtökön: **Kék róka.**

Pénteken, szombaton és vasárnap: **A régi nyár.**

Vasárnap délután: **Eva grófnő.**

Éljen a Honi!

Vigjáték 1 felvonásban. Irta Vachot Imre.

SZEREPLŐK:

Gróf Baláry — Vágó Arthur
Gróf Baláryné — Wlassics Györgyike
Magyari, előkelő nemes — Kovács Károly
Klotild, közeli rokonuk — Kormos M.
Jean, a gróf inasa — Rónai Imre

Kék róka.

Vigjáték. Irta: Herczeg Ferenc.

SZEREPLŐK:

Pál — Nagy György
Cecil — Pártos Klári
Sándor — Kovács Károly
Trill báró — Szilassy Gyula
Lenci — Kormos Margit

A régi nyár.

Operett. Szövegét írta: ifj. Békeffy László.

Zenéjét: Lajtai Lajos írta.

SZEREPLŐK:

Mária — Harmath Hilda
Zsuzsi, a leánya — Futó Klári
Báró Jankovits — Földényi László
Miklós, a fia — Páger Antal
Mimoza öltöztetőnő — Egyed Lenke
Trafina — Vágó Arthur
Káplár — Veszely Pál

Királyfogás.

Klasszikus operett 3 felvonásban.
Szövegét írta Csiky Gergely, zenéjét szer-
zette Konti József. Rendezi Sziklai Jenő.

SZEREPLŐK:

Radzivil herceg — Bihari Sándor
Marx, német követ — Vágó Arthur
Ropek, muzsika követ — Sümegi Ödön
Balström, svéd követ — Oláh Ferenc
Fjóra, Balström leánya — Sz. Patkós Irma
Almanzó — Szilágyi Aladár
Lola, leánya — Keleti Erzsí
Don Bernardo, törv. eln. — Herczeg V.
Amadil, unokabocse — Szakács Zoltán
Cogollos, Bernardo segédje — Rónai I.
Lunguska grófnő — Egyed Lenke
A granadai érsek — Arany József
A granadai hírnök — Fodor Emil
Nárcis, Fjóra inasa — Veszely Pál
Venczel, Marx inasa — Gaál Ferenc

Tonelli Sándor.

A városi színház hírei.

A városi színház jövő heti műsorával szervesen bekapcsolódik abba a nagy-jelentőségű mozgalomba, amelyet a **Magyar Hét** jelent. A **Magyar Hét** színházi műsorát a legnagyobb gonddal állította össze az igazgatóság. A szombatesi előadás előtt dr. Tonelli Sándor, a szegedi Kereskedelmi és Iparkamara főtitkára tart előadást a **Magyar Hét** jelentőségéről és Vachot egyfelvonásos vigjátékáról, az Eljen a honi-ról.

Csiky Gergely és Konti József gyönyörű szövegű, meséjű és muzsikájú klaszszikus operettje, a **Királyfogás** ad jellegzetes zománcot a színház **Magyar Hét**-ének. Ez a régi, szép operett, amely egy-egy részletébe úgy zeneileg, mint talmilag eléri a vigoperák művészi nívóját, nagy gonddal, stilszerű diszletezéssel és ötletes rendezésben kerül színre és valószínű, hogy műsordarabja marad a **Magyar Hét** után is a színháznak.

A **Magyar Héten** ujtja fel a színház a modern magyar színházi irodalom egyik legsikerültebb színjátékát, **Herczeg Ferenc Kék rókáját** is, amely annakidején olyan nagy sikerrel került színre Szegeden is. A kiváló író, Ocskay brigadéros és a Bizánc szerzője, ezzel a szellemes, kedves vigjátékával bámulatos sokoldalúságáról tesz tanúságot. A repriz minden bizonynyal lelkes, meleg hangulatot teremt a nézőtérén.

Holtzer S. és Fiai

textiláru
nagykereskedő
cég

saját kikészítésű
„Bástya“-vászna

kiállítva a

Magyar Héten

a

Kállay Alberti ucca 3. sz. alatti
detail-üzlet kirakatában.

Givész

Amióta házi kezelésbe került a szegedi játékszin, valahogy megváltozott belső lelke is. Nem a szinpadé, mert az nem igen változik, hanem a nézőtéré. Új arcok tüntek fel a páholyokban, a földszinten, új habitűk keletkeztek, akik szinte máról-holnapra rendezkedtek be a pirosszőnyeges folyosókon, az átalakított büffében és olyan otthonosan járnak-kelnek, mint ha mindig ezt tették volna. Valahogy *uri divat lett ismét a színház* és előkelő találkozó a premier, amelyen egyre több a szmoking és egyre ragyogóbb a smukk.

Felvonásközökben zsufolásig megtelik az elsőemeleti büffé, ahol csendes és vidám cigarettaszó mellett cserélődnek ki a vélemények, az impressziók.

A *Johanna* premierjén ellestünk néhányat ezek közül.

A *polgármester* rendszerint a kritikusok közé vegyül és féltékenyen lesi véleményüket. Harcol, vitatkozik, ha ez a vélemény nem fenntartás nélkül elismerés. Védelmezi a színészeket, lelkesedik a rendezésért, a diszlemezésért, a darabért. Eleven reklámja a színháznak. A leghasznosabb habitűé. A *Johanna* premierjén is megvívta a maga csatáját, amely most nem is volt nehéz csata, mert — nem volt kivel csatáznia. A vélemények az előadásról meggyeztek.

— Nagyszerű színész nő ez a Peéry Piri — mondta a kritikusok felé adresszálvá szavait —, élvezet nézni is, hallgatni is. De jó a darab is. Csak egy hibája van. Tulságosan sok benne az egyházi dolog. Ez még sem való szinpadra. Valahogy zavarólag hat.

Aztán megkérdezte a polgármester az egyik kritikust, hogy miben játszott a *Johanna* előtt Peéry Piri. Amikor aztán megtudta, hogy a művésznőnek Szegeden a *Johanna* az első szerepe, olyan komoly ráncokba futott össze szemöldöke, mintha a csengelei földbérlek különdtsége jelentkezett volna nála.

— Most játszik először — kérdezte csudálkozva —, hát akkor *eddig* — *ingyen* fizettük.

De ezt már mosolyogva mondta a polgármester.

Egy másik csoportban *Balogh* István, a helyvárosi plébánia lelkésze és a *Katolikus Tudósító* szerkesztő-kritikusa a társalgási központ. Az a hír terjedt el róla a premieren, hogy *ő volt az egyetlen »privát«, aki végignézhetette a Johanna próbáját. Általában hivatalos minőségben nézte végig, a színház direktiójának meghívására, hogy megjelölhesse azokat a shawi mondásokat, amelyek esetleg bántóknak látszanak az egyházra.* A premierrel most nagyon meg van elégedve és ékes szavakkal dicséri a darabot, *Bernard Shaw darabját:*

— Nagyon szép ez a darab, tökéletesen szép. Nem lehet benne semmi kivetni valót sem találni.

Dr. *Csikós Nagy* József *Wolf* Miskával beszélget. Mindketten dicsérik az előadást, de a darabról már eltér a véleményük.

— Az előadás nagyon szép — mondja *Csikós Nagy* József —, *Peéry Piri* beérkezett. Kihozott mindent, amit ki lehet hozni ebből a — *zöldségből.*

— Nem zöldség az testvér — jelent be ellenvéleményt *Wolf* Miska —, szép az a darab és nagy mélységek vannak benne.

Az előadás után a közönség elégedetten távozott a színházból és ebben az éjféle órában sokáig felhangzott itt is, ott is *Szent Johanna*, vagy *Peéry Piri* neve.

ROYAL CIPŐÁRUHÁZ

Szeged, Kölcsey ucca 1. sz.

★

Orosz hócipők
minden nagyságban.

Tródalom

Bolond Balajti Szerelme.

Írta: Hegyi István.

Már nem bolond ám. A jó Isten visszaadta szegénynek az eszét. Szép jövedelme van az ármentesítőnél, ahová beajánlotta a sógora. Nagy dolog ez, nagyon nagy dolog azoknak, akik tudják. Mert szinte lehetetlen, hogy gátor protezsálja a folyammérnököt. De Cziczka megtette, mert jó rokon. Értette a nyitját, mivel járjon kedvébe az igazgató-főmérnök urnak, aki meg néki tette meg a kedvét. Balajti Imre nem a részeges bolond mérnök többé. Senki se hinné, hogy valamikor (még nem is régen) fogadók istállóiban hált meg éccaka, a szénán. Ma már erős. Hogy mindig is az volt, az mutatja legjobban, hogy hirtelen életmagot birt kapni a kis torzember. Ma már alig lehet ráismerni. Már szívesen látják meg a társaságok is. A falusi uri kisasszonyok pedig éppenséggel számot tartanak rá. Pedig Bolond Balajti nem sokat ad rájuk. Lenézi az urakat. Hiába lesnek rá a kisasszonyok és hiába küldenek díszes meghívókat a farsangi bálra, nem sikerül csapdába csalni.

De a pletyka, pletyka. Beszélük is már, hogy Balajti Imre a mérnök elveszi a tutor kisasszonyt. Ez vágna hozzá legjobban, mert szép is, okos is. A Kajla Tóth Ferus lánya kiválik a többi lányok közül. Iskolázott lány. Aztán meg nem egy előkelő uri kérőnek adott már kosarat. Dehát kik beszélük?

Piros huga, meg Cziczka sógor. Meg már mások is mondják, hogy szerelmesen nézi a tutor kisasszonyt. Rajta felejtí a tekintetét, ha meglátja. Ha meg szerét ejtheti, beszédet kezd vele. De miért?... Vagy nem szabad?... Bolondos együgyű valami a paraszt pletyka. Fantázia-szöttet mese-játék. Kajla-Tóth Ferusék-nál már elkészítették a kelengyét is. Azon felül meg annyi pénzt, hogy a fiatalok soha sem tudják elkölteni. Mert tutoréknál van pénz. A tutorné beszélte a piacon; mérnök felesége lesz a jányom... mérnökne nagy uri asszony!..

Már a páros galambok is turbékolták fent a ducokban, hogy elveszi a tutor kisasszonyt, csak Balajti Imre a mérnök nem tudott a dologról, mert nem hallotta a falusi vénasszonyok hangját. Ritkán mutatta magát a faluban is. Mintha csak le akarta volna tagadni az elmúlt életét; a régi nagy ivásokat, a kocsmát, a bort ivó vén cimborákkal, messzire

kerülte az embereket. De azért ne higgye senki, hogy nem háborgott a szíve. Csakhogy ez a szerelem más szerelem volt, mint az uri kisasszonyok szerelme. Ha ezt egyszer meglátnák az uri kisasszonyok, tudom félre is fíntoritanák rá a kis fítos-orrukat. Nem hívnák többet farsangi bálra. Talán még a pletyka is elülne közöttük.

Pedig megtudhatnák. Illetve megláthatták volna tizesztendővel ezelőtt. Ha valakinek akkor jókedve kerekedett kísértálni a gyevi révházig és ráért járakozni, a szirtes vízparton is megláthatta a lányt, amint feült a bódé előtti kis padra pihenni vagy mikor lemegy a vízre, hogy csónakján átvigye az érkezőket. Balajti is itt látta meg a lányt, mint csónakján átvite a tulsó oldalra. Azóta sokszor látták idegenek is, amint egymásmellett ültek az esti alkonyatban a mélysodru víz felett, a füves parton fent. De az idegenek nem ismerték Bolond Balajtit, hírit sem hallották soha, azért rá se hederítettek a dologra.

Bolond Balajti nyáridőben mindig este találkozott a lánnyal. Boldogan, nem egyszer egymás ölébe hajtott fejjel töltötték el a fél éjszakát. Sokára, talán egy évre történt aztán, hogy egymást megszerették — egy este a lány apja jött ki helyette a bódéból.

— Hát mérnök ur szerelném tudni mi lesz?... — kezdte a beszédet. Utána szünet. Leste a mérnök szavát.

— Csak folytassa, — biztatta Balajti.

— E teccik venni a jányom?...

Balajti meghökkent.

Még sohase gondolt arra, hogy megházasodjon. Pedig szereti a lányt. Szereti. Különbnek is tartja a többi lányoknál. Legalább különb neki, mint az uri kisasszonyok. De elvenni? Jaj... hogy aztán rabságba verje az életét... hogy mindig egész életén át a kenyér után kelljen szaladni... nem... nem akart házasságot.

De viszont a lányt sem akarta elhagyni. Pedig tudta nagyon jól, hogy egyszer el fogja veszíteni, csak megjőjön az ideje. Egyszer csak elviszik előle a révészházból. Talán a legénye, akít néha emleget. A lány egyszer felemlítette. Addig szeressen Imre, amíg lehet. Amíg meg nem gyün a Jani. Olyan természetes hangon mondta ezt, mintha ez is hozzátartoznék az öleléshez. Eddig még sohase beszélt róla, azért meghökkentette. Hát a' meg mán ki? — kérdezte. A legény, — válaszolta a lány. — oszt tó azt szereted? A lány megse rebbent. Csak felhuzta a vállát: hat tuggya csak ugy... az uram lesz... Így beszéltek akkor egymással. A beszélgetés kínos helyzetet teremtett, ezt megérezte a lány is, azért nem beszéltek róla többé egymásnak. Hanem most újra itt van, a fogósa!... A vén apja gyűtt vele elő!... De hol van a lány?... Mért maradt el a lány?...

Vagy talán azt hiszi a bolond, hogy elveszi?... És ez a próba. A

trükk... Ezen feldühödött és elkiáltotta magát:

— Hajja-é, küggye ki nékem a tényát.

A révész kis semmi ember volt, megrettent. Eccere olyan alázatos lett, amilyen csak egy paraszt tud lenni az ur előtt.

— Igenis, naccságos mérnök ur...

De meg se moccant.

— Mozogjon... ember, hajja-é, mozogjon... érti?... küggye nekem rögvest ide a jányát...

A paraszt elkezdett tipegni.

— Most nem lehet, naccságos mérnök ur...

Balajti rosszat sejtett.

— Baj van?

— Meggyütt a Jani.

Na itt van! Hogy ép' erre kellett neki várnia?... Hát muszáj vót ez neki? De meg ha most a révész bemegy, nem a jány jön ki, hanem a Jani?...

(Vége következik.)

Tömörkény István.

Porváros

A **Homokórá**nak állandó rovata lesz a »Porváros«. Hogy milyen rovata, az majd csak kiderül a vállatásnál, most csak a rovat nevét kell elmagyarázni. Porvárosnak **Babits Mihály**, a kiváló költő keresztelte el Szeged szép városát ezelőtt sok-sok esztendővel, amikor itt, a Tisza partján ette a magyar állami tanárság szomorú kenyerét. Kis tárcát ír Szegedről, amely a **Gólyakalifa** című csudálatos regényének kötetében is megjelent. »Most a Tisza partján állok, mögöttem a porváros... — írja többek között Babits —, de a por néhol csillogó és a porváros néha szép. A lemenő nap arannyá festi a port

és a kis, félelmes vizet a könnyedivű, hatalmas hid alatt... Itt az emberek szemében a homoki bor tompa fényét látom... De ha kilépsz a porváros legszebb terére, megbékülsz. Ott magas paloták, ott új szobrok vannak a fák között, ott gesztenyesorok (köllői tévedés: Babits a platánokat tévesztette össze a gesztenyefákkal) a gyönyörű négyzetben. Ott előttem a kettős városháza sóhajok hidjával és egy kis kacsu toronnyal. Hányszor néztem ezt a tornyocskát a gyönyörű ég háttérében: az ég itt indigó-szinű és a toronynak este égő szeme van s kacéran hordja cifrázott erkélyét, mint csipkéit a kecses táncosnő. S hányszor képzeltem, hogy a kecses torony a felhők előtt nesztelen táncot jár...«

Tehát: Porváros...

Az októberi közgyűlés ismét választó-

BELVÁROSI MOZI

November 5-én és 6-án, hétfőn és kedden

PUTTY LIA és
ALFONS FRILAND

főszereplésével

**Charlott kicsit
bolond.**

Egy szeszélyes asszonyka vidám története 8 felvonásban. Azonkívül:

Piripócsi kabaré

Burleszk 2 felvonásban.

Ezermester

Vígjáték 2 felvonásban.

KORZÓ MOZI

Meghosszabbítottuk hétfő - keddre

16 éven felülieknek!

Hugo Victor

r e m e k é l

**A nevető
ember**

című drámát

CONRAD VEIDT

brillians alakításával.

közgyűlés volt, ami érdeklődést, jelent, nagy érdeklődést, sokkal nagyobbat, mint bármilyen más, fontos, életbevágó városi probléma. A tisztviselőválasztások iránt megnyilatkozó érdeklődés azonban indokolt mégis, mert hiszen nyílt titok, hogy egy-egy választás családok küzdelmét takarja, vagy tárja föl, ahogyan szebben hangzik. Nem a jelölt győz, vagy bukkik, hanem a család.

Az októberi közgyűlés megválasztotta **Hammer Fidélt** aljegyzővé és vele a város aljegyzői karát egy igen értékes, komoly, tehetséges és képzett munkaerővel gazdagította. Hammer Fidélt megválasztásánál azonban kizárólag az érdem diadalmaskodott, ami a szavazás szép eredményéből is kitűnik.

Választott a közgyűlés fogalmazót is és erre az állásra a többség dr. Pálffy Györgyöt, dr. Pálffy József tanácsnok fiát találta legmértőbbnek. Pálffy György tizenegy hónapja van a városnál és édesapja ügyosztályában, az előjárósági ügyosztályban teljesít szolgálatot, ideiglenesen behelyettesített minőségben. Amikor az októberi közgyűlésen a főispán kihirdette a

fogalmazóválasztás eredményét és Pálffy Györgyöt megválasztott fogalmazóvá jelentette ki, valaki mosolyogva sietett oda dr. Pálffy Józsefhez, a **boldog apához** és gratulált a következőképen:

— Gratulálok méltóságos uram, a közgyűlés Pálffy Józsefet ismét megválasztotta — fogalmazóvá.

Illetékes helyen felhatalmazták lapunkat annak közlésére, hogy az a hír, mintha a törvényhatósági bizottság újjaalkotása során a főispán a bizottság örökös tagjává Balogh Lajosát is kinevezné, minden komoly alapot nélkülöz.

Dívalrevü a teadélutánon.

Érdekes dívalrevü lesz vasárnap délután 5 órai kezdettel a Kass-szálló nagyertermében. A **Lampel és Hegyi cég** a Magyar Hét alkalmából teadélután keretében mutatja be **kölöfftárügyára gyönyörű modelljeit**. Belépődíj nincs, fogaszlás nem kötelező.

Hont Ferenc, a Johanna rendezője.

BABLONKA.

Színész és a kritika.

A színésznek két élető eleme van: a szinpad és a — kritika. Ezért a kettőért született, el és meghal. Ezért dolgozik, harcol, örül, bosszankodik, nevet és sir. A színészéletprogramját a bölesője és koporsója között ezzel az örök követeléssel lehet jellemezni:

— Szinpadot nekem mindennap és jó kritikát.

Ha a színészek egyszer részt vennének egy monstre tüntetésben, ilyen felírásu táblát vinnének ember nagyságu betűkkel, hogy mindenki olvassa. De hát az embert teljesíthetetlen vágyak vezérik. A színészek kívánsága sem teljesülhet. Egyszer az egyik, máskor másik nem kap szerepet, nem jut szinpadhoz. Ami nagyon fájdalmas dolog. Mert mindig az a színész tudta volna megcsinálni kifogástalanul a szerepet, amelyik nem játszoita. Aki játszik, az mindig rossz, annak a szemében, aki nem játszik.

Igy van a színész a kritikával. Igazán jó teszhez szabott kritikát színész még nem kapott — önmagáról. Ha a legdicserőbb jelzőket és az elismerésnek legmarkánsabb kifejezéseit halmozza össze róla a kritikus, akkor sem jó. Nem az, »amit várt».

A szerzőről, a darabról többet irtak, vagy egyáltalán minek arról írni, amikor ő játszott. Ó! És a többiek neve is oda van nyomtatva. Mintha számítanának mellette. Vagy ha már oda írta az a kritikus, miért nem rántotta le a sárga földig. Akkor legalább jobban érvényre jutott volna, hogy ő milyen édig erősen nagy, Nagy, NAGY volt abban a szerepben. És különben is, minek abba a lapba vezércikk, politika, Zeppelin, express-katasztrófa, családírtás, sport, közgazdaság, minek elvenni a drága helyet holmi hirdetésekre, novellára, regényre, amikor Róla legalább 200 oldalt kellene írni. Faj és azok a külföldi

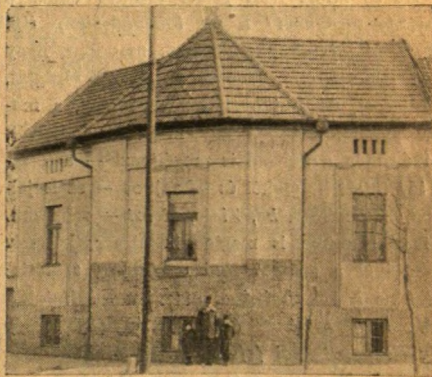
lapok. Az a Times, a Herald, meg az a Daily Mail és a Corriera, a Havas, Reuter és a többi könyvomas, fél- és egész hivatalos, miért közölnek olyan napokon, amikor ő játszik, mást is, mint kritikát RÓLA. Természetesen csak jó kritikát.

Körülbelül ez a színész gondolatmenetének halovány képe, amikor kritikát vár. Sajnos, a magyar nyelv nem elég gazdag szavakban és kifejező képekben ahhoz, hogy élesen le tudná fotografálni ezt a gondolkozást.

Es íme ezért van az, hogy talán senkit nem ér annyi csalódás az életben, mint a színészt, a szinpad, a taps és a kritika felhőkben kóborló rabszolgáit.

ELADÓ MAGÁNHÁZ

(Uj tér 6. szám)

25 évig adómentes, déli fekvésű azonnal elfoglalható 3 szobás lakással, 2 fölmondható lakással, melléképületekkel, komiortos felszereléssel. Ára P 24.000. kedvező részletfizetésre is. * Érdeklődni lehet Bercsényi ucca 10. sz. a. d. u. 1-3 óráig.

Férfiruha ujdonságok készen és mérték után
Balázs és Petrinél Szeged, Széchenyi tér 2.
 Elsőrendű angol uri szabóság!

Ablakomban három cserép—paprika...

A berlini diákok cserépbe ültetett paprikát küldenek szerelmüknek.

A múlt héten közgyűlést tartott az OMKE bajai kerülete és ezen a közgyűlésen rendkívül érdekes előadást tartott *Balkányi Kálmán*, az OMKE igazgatója. Előadásában többek között a következőket mondotta:

— Egy új berlini lapban, amely jellegzetesen *Tempó*-nak nevezte el magát, olvastam ma egy cikket, amely arról szól, hogy az ottani kereskedelmi iskolák szöke *Fraulein*-jeinek az udvarlók nem rózsával, nem krizantémummal, nem azaleával és nem orhideával fejezik ki szívük hódolatát. Találják ki, melyik az a délszaki növény, amelynek gyümölcse jelképe lett a fiatal szívek szerelmének? Bizonyára nem találja ki senki sem. Engem is meglepett a dolog.

*A magyar paprika tulipirosan kun-
korodó gyümölcsét küldi el cse-
répben a berlini diák Grétének,
vagy Trudénak.*

Kérdem, miért jön divatba a paprika a Spree mellett és miért *nem jutott eszükbe eddig a paprikás virágnyelv a mi lobbanószívű, ifjú magyar diákjainknak?* Én nem mondom, hogy bárki lekicsinyelje, lenézze a külföld virágját, gyümölcsét, de amikor a magyar virág, a magyar gyümölcs éppen úgy megállja a helyét, amikor még a külföld is megéljenzi — a *Tempó* így fejezi be cikkét és — sajnos — ez is jellemző: *Eljen Paprika, Zivio, zivio!* — mondom, amikor odakünn is megtetszik bizarr, különös formájával a szegedi föld csudálatos szülőtte: *miért ne határozhatná el magát a mi fiatalágunk, hogy szívének érzelmeit egy-egy cserép helybeli paprikával fejezze ki.*

— A *Tempó* paprikája arra emlékeztet mindenkit, hogy most a külföld segít népszerűsíteni egy magyar mezőgazdasági terméket ott, ahol eddig csak külföldi virág nyílt.

Balkányi Kálmán beszéde már meg is indította azt a különös paprika-mozgalmat. Dr. *Tonelli Sándor* a napokban tíz cserép paprikát küld fel az OMKE-nek azzal, hogy küldje azt el tíz magyar írónak.

Az első cserép paprikát Rákosi Jenő kapja meg, a másodikat valószínűleg Hegedűs Loránt.

A szegedi paprikatermelők az utóbbi években sokat és joggal panaszkodtak a paprika-export visszafejlődése miatt és a külföldi piacokat csak a legnagyobb erőfeszítés árán tartották meg úgy, amennyire. Most, ha divatba jön a paprika, mint virág, mint szobadísz, mint szerelmi zálog, amelyet szív küldi szívek szívesen, talán a szívpiacra visszanyeri a szegedi paprika azt a pozíciót, amelyet a közgazdasági piacain elvesztett.

A gondolat nem rossz, mert egy paprika-tő méregzöld leveleivel és haragos-piros gyümölcsével nagyon sok festői szépséget rejt magában.

Olcsó könyvek eladása megkezdődött.

Szépirodalmi könyvek 8—16—43 fillértől. Zeneművek óriási választékban 20 fillér darabja. Régi jogi és orvosi könyvek 40 fillértől 2 pengőig. **Színházi Élet, Milliók Könyve és Magyar Könyvtár** 16 fillér. Könyvrégi-
ségek és használt iskolakönyvek nagy rakara. —
Könyvtárait veszek.

Hungária Antiquarium

Batfihyány ucca 2. Telefon: 12—51.

Az

Esti Kurir

a
**legelterjedtebb
és legtartalmasabb
liberális napilap**

★

Szegedre érkezik este fél 10 órakor

A furfangos könyvügynök munkában.

Soha annyi könyvügynök nem járta az országot, mint mostanában. Pedig nagyon nehéz a könyvügynökök sorsa. Eladni muszáj, vevő azonban nincs. Állandóan ügyes és új trükkökre van szükség. Ez a heroszi küzdelem termelte ki az itt következő eseteket.

Nádor professzorhoz délután 2 és 4 között a legforgalmasabb rendelési időben, beállított egy könyvügynök.

- Azonnal beszélnem kell a professzor ural.
- Kérem nem lehet, csak sorjában.
- Életbévágóan fontos ügyről van szó.

Anyira erőszakoskodott, hogy végül is a legelső beteg után, aki kijött a professzortól, őt engedte be a titkárnő.

— Kérem szépen Mikszáth műveit ajánlom havi ötpengős részletre, — hajlongott az ügynök a professzor előtt.

— És maga ezért merészel a legnagyobb rendelési időben engem megzavarni, — kiállt az ügynökre.

— Persze, hogy ezért professzor ur! Hiszen ki van írva a táblájára, hogy *rendel* 2—4-ig! Hát vagy rendel, vagy nem rendel!

A professzor elnevette magát és megrendelte Mikszáth összes műveit.

Dr. Ujj József ismert szegedi ügyvéd irodájában, Vázsonyi Vilmos halála után, amikor a nagy államférfi hátrahagyott műveit terjesztették, megjelent egy ur. Az ügyvéd valamelyik kliensével tárgyalt a belső szobájában, A gépiró-kisasszony udvariasan megkérdezte, hogy miben lehetnek szolgálatára.

— *Hagyatéki ügyben* jöttem, — válaszolt csak úgy főhegréről a jól öltözött látogató. *Hagyatéki ügy!* Felcsillant a gépirókisasszony szeme! Vidéken olyan ritkán van hagyatéki ügye az ügyvédnek. Szivrepesve rohant be az ügyvédhez és jelentette a hagyatéki ügyet.

A jól öltözött urat azonnal fogadták.

— Méltóságos uram, hagyatéki ügyben óhajtanék pár szót...

— Kérem, kérem!

— Vázsonyi Vilmos *hagyatékát* hoztam el méltóságodnak, összes *hátra hagyott* műveit, igen kedvező részletre.

Meg lett rendelve.

A könyvügynökök legszívesebben a vidéki parochiákat látogatják. De a derék plébánosok már annyira tele vannak könyvvel, hogy ma már nagyon nehéz itt is a könyvügynökök sorsa. A *hítsorsos* azért megpróbálkozott. Tipikus ábrázattal köszöntötte a főtisztelendő urat:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A plébános szeliden válaszolt:

— Mindörökké! Amen! *De könyvet nem vesztek!*

Nagyszabású szőnyegkiállítást

rendez a

Magyar Héten

saját készítményeiből

Gábor szőnyegüzem

(Rosmann-palota, Kárász u. 8.)

Ne mulassa el senki a

magyar munka megtekintését.

A

MAGYARSÁG

a legjobban szerkesztett és a legelterjedtebb keresztény politikai napilap

A versírásnak soha sincs vége.

A Homokóra szerkesztőségében, közvetlenül lapzárta előtt, megjelent Szépkuti (Idő) Miklós, a Végtelenség és a Csillagok költője.

— Pardon — szólt és jobbkezevel különös mozdulatot tett —, elhoztam az *Ó csillag-verseket*.
Íme a vers:

Ó csillag versek!

*Ó csillag-versek
és sokféle kép,
a versíráshoz;
Ó csillag! elég.*

*Tehát mindenki
írhat verseket
akármiről is,
amiről lehet.*

*A Flammarion
csillagászata,
alapján bárki
írhat önmaga.*

*Az Ó csillagok!
és képek képe,
a versírásnak
soha nincs vége.*

Szépkuti Miklós.

— Pardon — szólt a vers elolvasása után a költő és kezével ugyanazt a mozdulatot tette —, egy tiszteletpéldányt kérek majd a Homokórából. Pardon, Alászpajlás.

A következő pillanatban már el is tűnt, mintha nem is járt volna itt soha.

SAKK.

A Szegedi Sakk-Kör bajnoki versenye e héten megkezdődött. A verseny iránt óriási az érdeklődés, mert a fiatalok küzdelme a régi nagy játékosok ellen nagy erőpróbát jelent.

Az első versenynapnak már is volt szenzációja, a nagy favorit Szántaynak a kitűnő formában lévő Kovács ellen remissel kellett megelégednie. Szántó L. vereséget szenvedett Sulliktól, míg Rósenberg remjst csikart ki Pauer-től. A többi játszma papirforma szerint döntetlen. A verseny főtorna vezetője Liebmann Eéla.

Vasárnap, Vasárut Vargánál vásárolunk

Telefon: 10-59.

Szegeden, Hid ucca.

Gáz

a tiszta, kényelmes és

olcsó

üzelfőanyag.

Olcsó
gáztűzhelyek,
fürdőkályhák
nagy választékban.

Bemutatás és felvilágosítás díj-
talan a légszeszgyárban és a
városi irodában.

Az Alföld legnagyobb táblaüveg raktára Kőrösi Géza

üvegezési vállalata

Mérey ucca 8. szám.

Telefon: 9-57.

SZEKESD SZAB. KIR. VÁROS TÁRSASKOCSI VÁLLALATA.

TÉLI MENETREND

Érvényes 1928. évi október hó 1-16-1 1929. március 31-ig.

Szegedről indul:

Dorozsmára:

Naponta délelőtt 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 óra, délután 1, 2, 3, 4, 5, 6 óra 55 percekor. Tanulók részére naponta 1 óra 20 percekor. Pénztárnak naponta 8 óra 30, 9 óra 30, 10 óra 30, 11 óra 30, 12 óra 30 percekor.

Csak szerdán és szombaton.

Dorozsmai fürdő és Dorozsmai Központra:

Naponta délelőtt 5 óra 40, 8 óra percekor. Ezenfelül átszállással indul Dorozsmáról délután 1 óra 45 percekor. Szegedről délután 6 óra percekor.

Dorozsma—Forráskut—Majsára:

Naponta délelőtt 5 óra, délután 1 óra 10, 5 óra 15 percekor.

Sándorfalvára:

Naponta délelőtt 6 óra 30 percekor, 8 óra, 11 óra 30 percekor, délután 1 óra 15 percekor, tanuló délután 3 óra 30, 7 óra 10 percekor.

Tápéra:

Naponta délelőtt 7 óra 15 percekor, délután 1 óra 10, 3 óra 40, 6 óra 15 percekor.

Szegedre indul:

Dorozsmáról:

Naponta délelőtt 5 óra 45 percekor, 7, 8 óra (Szőregig), 11 óra, délután 1 óra 30 percekor, diákok részére, 5 óra 40 percekor (Szőregig), 7 óra 15 percekor.

Alsóközpontra:

Naponta délelőtt 5 óra 50, 10 óra 30 percekor, délután 1 óra 30 percekor tanuló, 7 óra kor.

Szatyamaz—Felsőközpontra:

Naponta Szegedről délelőtt 6 óra 30, 12 óra — percekor, délután 5 óra 30 percekor. Szatyamazról délelőtt 7 óra — délután 12 óra 30, 6 óra — percekor.

Ujszegedre:

Naponta délelőtt 6 óra 30, 7 óra —, 7 óra 30, 8 óra —, 8 óra 30, 9 óra —, 9 óra 30, 10 óra —, 10 óra 30, 11 óra —, 11 óra 30, 12 óra — percekor, délután 12 óra 30, 1 óra —, 1 óra 30, 2 óra 05, 2 óra 30, 3 óra —, 3 óra 30, 4 óra —, 4 óra 30, 5 óra —, 5 óra 30, 6 óra —, 6 óra 30, 7 óra —, 7 óra 30 percekor.

Deszk—Klárafalva — Ferencszállás:

Naponta délelőtt 6 óra —, délután 1 óra 10, 6 óra 30 percekor.

Dorozsmáról:

Naponta délelőtt 5 óra 30, 6 óra 30, 7 óra 30, 8 óra 30, 9 óra 30, 10 óra 30, 11 óra 30 percekor, délután 12 óra 30, 1 óra 30, 2 óra 30, 3 óra 30, 4 óra 30, 5 óra 30, 6 óra 30, 8 óra 20 percekor. Diákok részére délelőtt 7 óra 15 percekor külső központ felület délelőtt 9, 10, 11, 12, délután 1 óra kor.

Csak szerdán és szombaton.

Dorozsmai Központról:

Naponta délelőtt 6 óra 30 percekor. Csak Dorozsmaig és Dorozsmáról indul délelőtt 7 óra 15 percekor. Szegedre és csak tanuló részére délelőtt 9 óra —, délután 2 óra 20, 7 óra 15 percekor.

Majsa—Forráskut—Dorozsmáról:

Naponta délelőtt 6 óra 40, délután 2 óra 50, 7 óra — percekor.

Sándorfalváról:

Naponta délelőtt 7 óra tanuló, 8 óra 40, délután 12 óra 10, 1 óra 45, 4 óra 15, 7 óra 50 percekor.

Tápérol:

Naponta délelőtt 7 óra 30, délután 1 óra 30, 4 óra —, 7 óra 30 percekor.

Kübekháza—Szőregről:

Naponta délelőtt 6 óra 30 percekor tanuló, 7 óra 45, 8 óra 30 percekor (Szőregről), délután 12 óra —, 2 óra 20, 6 óra — (Szőregről), 7 óra 50 percekor.

Alsóközpontról:

Naponta délelőtt 6 óra 45, 11 óra 30, délután 2 óra 30, 7 óra 50 percekor.

Felsőközpontról:

Naponta Felsőközpontról délelőtt 7 óra 30, délután 1 óra —, 6 óra 30 percekor. Szatyamazról délelőtt 8 óra —, délután 1 óra 30, 7 óra — percekor.

Ujszegedről:

Naponta délelőtt 6 óra 45, 7 óra 15, 7 óra 45, 8 óra 15, 8 óra 45, 9 óra 15, 9 óra 45, 10 óra 15, 10 óra 45, 11 óra 15, 11 óra 45 percekor, délután 12 óra 15, 12 óra 45, 1 óra 15, 1 óra 45, 2 óra 15, 2 óra 45, 3 óra 15, 3 óra 45, 4 óra 15, 4 óra 45, 5 óra 15, 5 óra 45, 6 óra 15, 6 óra 45, 7 óra 15, 7 óra 45 percekor.

Ferencszállás—Klárafalva — Deszkről:

Naponta délelőtt 7 óra —, délután 2 óra 10, 7 óra 30 percekor.

Húsz Lajos

uri szabó
Szeged,
Gróf Apponyi
ucca 10.
(Iskola u.)

★

Valódi angol szö-
vetek állandóan
raktáron.

ALAPÍTÁSI ÉV 1857

**Valódi
perzsaszőnyegek**

nagy
választék-
ban

**Domán Mihály
és Fia**

szőnyegáruházában, Kárász ucca 12.

**A
Magyar Hét kirakatunk
szenzációs lesz!**

★

NEMZETI SAJTÓVÁLLALAT

SZEGED, KÁRÁSZ UCCA 3. SZÁM ~ TELEFON: 14-52

**Könyv-, zenemű-,
papir- és írószerkereskedés,
könyvnyomda, könyv-
kötészet**